

**Fyra alldeles nya visor : Den
första: Under häggarnes doft. Den
andra: Ny b...**

18 B Skillingtryck E1899q3

E1899g³

Fyra alldeles

Nya Visor

Den första:

Under häggarnes doft.

Den andra:

Ny Bewäringswisa för 1899.

Den tredje:

Den danska flickan som blef såld
i Amerika.

Den fjerde:

Eric och Sigrid.

Pris 12 öre.

Malmö, C. A. Andersson & Co. boktr. 1899.

Den första:

Under häggarnes doft.

Mel.: "Björkens hemlighet".

I den stilla dal, i den gröna dal
Mellan björk och al står en hägg i blomma,
Och nog mins du den, du mitt hjertas vän;
Och nog mötas wi der än.

Som en drifwas sad, som ett skum på sjö,
Som en hvitklädd mö står vår hägg i blomma
Som en astonsläkt, när en sol är släkt,
Är så ljuf hans andbrägt.

O, hur långt ifrån ryter stridens dån,
Och en storm med hån öfver hafvet brusar;
I vårt lugna bo, der är hopp och tro,
Der är blomsterdoft och ro.

Hela flogens makt i sin sommarprakt
Står kring och på makt med gewär på axel,
Och vår fältmusik, den är stön och rif,
Fogelsång i floq och wit.

Och vårt lilla krig mellan mig och dig
På den gröna stig är ett krig med tyssar.
Och det är vår sed, när wi sluta fred,
Ge wi lilla hjertat med.

Säg will du derwid byta bort vår frid
Mot all storm och strid, som i werlden wanka
Will du öm och from mot all rikedom,
Byta bort vår hägg i blom?

O, så säg ej mer, att vår sol går ner
När den stönast ler, lifwets korta glädje;
O, så hwiska att, våra hjertans stätt
Är en doft i sommarnatt.

Nu mitt hjertas vän, solen sjunker, men
Hon går upp igen öfver gyllne vågor,
Och vårt lif förgår, men vår kärlek står
Öter blom i ewig vår.

Den andra:

Fadderkysfen.

På öppna fönstrets böljande gardin
Sken middagssolens sista stråle in
I Julias rum och darrande såg på
Hur slickan klädde sig från topp till tå.

Hon tyckte om sig i sin toilett,
Ty hennes klädning satt så nått, så nått,
Och blåa band i blonda lockar klär,
Så att hon nästan i sig själf blir kär.

Si innerligt förnöjd log hennes mund,
Och kindens grov blef då så djup och rund,
Som Amor flugit fram och i sin flykt
Med listigt finger hennes kinder tryckt.

Och ögonlocken lik en båge spänt
Och själsögonen med sacklan tändt;
Och öfwer den en panna höjde sig
En lilja öfwer två förgät-ej-mig.

Och barmen låg i thyll så spindelgles,
Att nunnorna derinom kunde ses
Förstulet titta genom gallret ut,
Och sucka ester klosterlifwets slut.

"Strax är jag färdig, mamma! wänta blott:
Min myrt i dag ej ännu watten fätt;
Men det war också sant: förr än wi gå,
Lär mig i hast hur man bör fadder kisa."

"Kors, slicka! det står ju i din katekes,
Gundås hur nu för ti'n wår ungdom läs! —
Jo, mins, din pligt som fadder, den är stor:
Du swär, i nödfall blifwa barnets mor."

"Å mamma! jag ju bara weta will
Hur det går under själsögonen till
Man får ju också der en v's-a-vis?
Jag gissar nästan hwem som min skall bli."

"En vis-a-vis! — Hur syndigt är ditt tal!
Din tanke slicka leker jemt på bal,
Din gång är dans, du går ju nu i takt,
När du skall gå till en högtidlig akt.

Gör du som hwaren stäbad slicka gör,
Och som din mamma, blott på presten hör.
Och när han frågar, svara ja och nej,
Håll dig bestedlig stilla sen och tig."

Wist lade hon på hjertat mammas tal;
Ty se! bland slickorna i festens sal
Står hon så blyg i ledet och ser ned,
Som ena sippan i en rosenked.

Men slog hon blicken upp ifrån sin fot,
Den möts af han, som står der midt emot.
De ha nog mött hwarann förut en gång
De glada aftnar under lek och sång.

Som barn de danjat samma majstång kring,
Om julen "lånat eld" och sen "gömt ring",
Tills hans och hennes ögon alltiblann
Förskulet lånte eld utaf hwarann.

Och nu när akten slöts tänk hwilket spratt,
Han kyss'e slickan som hos mamma satt.
Att akten skulle ta ett sådant slut,
Det hade gumman i sitt tal glömt ut.

Men under wägen hem då börjar hon,
Som wid en opras slut sin recension
Om kysjars gift och om en farlig tid
Men slickan tänkte för sig sjelf derwid:

Hur synd att kalla denna kyss ett gift,
Han war ett purpurmunlad till den skrift,
Som re'n förut uti mitt hjerta fans,
Hwaraf en affskrift säkert låg i hans.

Och den der pligten, att så der bli mor,
Som mamma nämnde, kändes mig så stor,
Till des hans kyss så tydligt innebar:
Att blir jag barnets mor, blir han des far.

Den tredje:

Den danska flickan som blef såld i Amerika.

I Jylland der lefde en flicka så ung,
Hon älskade troget en vän,
Då närmad' sig afskedets timma så tung,
Han drog till Amerika hän.
Med sorg i sitt sinne hon ensam gick hemma
Och kunde alls icke den älskade glömma,
Hon tänkte på honom hvar dag och hvar natt
Hon längtade, drömde allijemt om sin stätt.

Så kom då ett bref från Amerika dit,
Det var från den bortreste vän.
Han skref: kära flicka war helsad och wet
Att nu kan du komma hit hän
Här blommar vår glädje här småler vår lycka
Här vilja tillsammans i kärlek wi bygga,
Här sänder jag pengar, kom snart om du kan
Jag väntar den dagen du stiger i land.

Den fattiga flickan hon log och hon grät,
Farväl hödd hon vännen och sligt,
Snart ångad' mot fjerran så glad och så lätt
Hon trotsade farorna lädt.
Hon träffad' den älskade, strax förde han henne
Dort till ett hotell, der war fröjd utan ände
Snart gick han dock ensam i staden en stund
Och sade farväl med smäleende mund.

Kort efter den fästman nu åter kom
Tillbaka till flickan så god.
Han war dock ej ensam, i sällskap der kom
Två negrer. de följdes nu åt,
Han sade till flickan: jag kan dig ej äkta
Och åter till Danmark ej mera du mäktar.
Bland dessa två swarte du väljer en man
Således nu bruket är i detta land.

Men flickan hon grät nu så hisseligt, men
Den ene af negrarna tog
Sin näsduk och trädde deltagande hån
Den flickan till barmen han drog.
Och torkade tåren och tröstade henne
Hon wiste ej hwarthän hon skulle sig wända,
Då walde hon honom som öm war och god
Men wännen den grymme, hon ide förstod.

Med negern blef hon nu gift, han war rik
Hon födde åt honom ett barn
Som nästan war hwitt ja modern lif
Men fästmannen han war så falsk,
Ty negern han sa' till sin qwinna om saken
Din wän war en skurk, det war klart ju som dagen
Ty wet, han dig sålde som bostap till mig
Jag tolf tusen kronor gaf honom för dig.

Den swarte war öm om sitt barn och sitt wif
Och rik och dertill mycket god,
Dock ändade sjukdomen nylig hans lif
Med rikedom hans enka nu stod.
Så drog hon tillbaka till Danmark och wände
Den gång till den byn som från liten hon kände
Till Hörringe hon kom och i närmaste by
Hon fann der en gård, som war hygglig och ny.

När qwinnan på gården nu wänligt mottog
Den främmande damen, så blef
Hon något på stället, förr'n åter hon drog
Åstad, men hwem männ' wäl bestref

Den stora förwåning när ändiligen mannen
Kom in och omsider de kände hvarannan.
Hon skådad' den falske den troldöse wän
Och karlen han kände sin fästmo igen.

För tolf tusen kronor han köpt sig en gård,
Och ättat en flicka med mynt,
Helt wacklande blef och försärad han står,
Med modet det blef nu helt tunnt.
Så sade den främmande: Skamligt du handlat,
Den dagen du mig till slafwinna förwandlat.
Men nu är jag rik och till straff skall du få
Från gården skall kanske nu åter du gå.

Ditt guld tränger annars jag alls icke till
Men rättvisan skall säga sitt ord
Och tappar du nu i det rättsliga spel
Skall blodspenningen blifwa så stor.
Den stänker jag bort till de fattiga jäntor
I ångest på domen, den swära han väntar,
Så lönar sig illa all falskhet och swet
Han warder nu fattig men kärleken rik.

Den fjerde:

Grif och Sigrid.

Nedwid Mälarns strand en aften såg
Man en julle gungande på wåg,
Fogelsången tyknat
Och om man blott lyknat
Skulle man sjelf, hört sitt hjertas slag.

Uppå stranden tätt wid jullen satt
Liten Sigrid ensam, det blef natt,
Hon ej såg, ej tänkte,
Att sig solen sänkte
Wafom westerns purpurstyar ned.

Hon i sakta klagan brister ut,
All min glädje har nu tagit slut,
Jag har blifwit glömd, er,
Glädjebägarn tömder
Se'n min Erik fjerran från mig drog.

Erik, Erik du mitt hjertas stätt,
På min kärlekshimmel blifwit natt,
Huru kan du glömma,
Sigrid din, den ömma,
Och så lemna mig med sorgen qwar.

Hvar på jorden Erik än du är,
Jag din bild uti mitt hjerta bär,
Jag dig ej skall glömma,
Jag vill endast drömma,
Sakna, lida, älska tills jag dö!

Ujstwa kärlek med din rosenky,
Skulle du så hastigt från mig fly,
Men på drömmars wingar
Jag till dig mig swingar,
Du min tröst, min fröjd, min enda stätt.

Så hon uti sorgsna drömmar satt,
Tills hon slumrar i den stilla natt,
Ensam, drömmens engel,
Med sin rosenlängel,
Oj wid Sigrids sida håller wakt.

Nej, en sakta hwistning der man hör,
Och en fridfull hand wid henne rör,
Nu min hulda, ömma,
Stall du sorgen glömma,
Ty din Erik wid din sida står.

Hon ur sorgsna drömmar wagnar opp,
Ser sin Erik, ser sin fröjd, sitt hopp
Nu wid Eriks hjerta
Glömde hon sin smärta
Snart han för sin brud i säker hamn.